

Το ἕσμοτόπ'.

Ἑσμοτόπ', αποδαρῶνα η ποδαρῶνα, χρεια, απόπατος, ἕστερη,
αναγκαιόν, μέρος, χαλᾶ .....ατά κι ολίγα κι άλλα εἶν' το αποχωρητήριον ντο
λέμε. 'Σ σα Ελληνικά λέωμ' ατο και τουαλέταν και καμπινέ και 'ς σα
ευρωπαϊκά λέωμ' ατο WC..!

Απέσ' 'ς σ' οσπίτᾶ μουν ἄμον ντο ἔχωμε τα κάμαρια, την ἄσχανάν, το
σαλών' και ξέρω γώ, ἔχωμε και το ἕσμοτόπ'...!! Απέσ' 'ς 'σ οσπίτ' θα κάθεσαι,
απέσ' 'ς σ' οσπίτ' θα κοιμάσαι, απέσ' 'ς σ' οσπίτ' θα τρώς, θα πίντς κι απέσ' 'ς σ'
οσπίτ' θα ἔξ'εις και θα τσιλτεύ'ς...! Ἄ θάμαν.

Ἄμον την πατρίδαν ἀέτσ' κι ἀδά ὄντες ἐρθαν τεμετέρ τα ἕσμοτόπᾶ
τουν εποίναν ατο μακρᾶ ας οσπίτᾶ τουν, κι θα ταράουταν με τ' οσπίτ'.
Ἡμπορεῖ το μαντρίν να ἔτον αφικά ας σ' οσπίτ' για 'ς σο γιάν' τ' οσπιτί ἄμαν το
ἕσμοτόπ' ἐπρεπ' να ἔτον μακρᾶ ας οσπίτ'. Εμεῖς τεμέτερον εἶχα μ' ατο 'ς σ'
οπίσ' το μέρος τ' οσπιτί.

Το καλοκαίρ', την ἀνοιξην και το μοθόπωρον να εθέλνες ν' ἐπέν'νες 'ς
σον αναγκαιόν κᾶτ' ἴνουσουν. Τον ἕξιμωγιόν ἐιοφτες τ' ομούτ'. Ατότες εγώ
θυμούμαι, ο ἕξιμωγιόντες ἔτον σᾶρτς. Εσιάλωνεν ας σον Αεργίτεν κᾶν να φυσᾶ
ο βαρδάρτς κι ατόσον κρύον εποίν'νεν, ο κρύος εντούνεν εγλούπιζε σε. Ο
αέρας ἄμον μαῆαιρ' εμαῆαιρίαζε σε. Τα νύχτας πα εφουκρούσ'νε τον αέραν ντ'
ἀγνα εγουρνούτονε, ἄμον ντο γουρνούντανε τα λυκούδα ντο κουμουλάουνταν
και ἕβγουνταν 'ς σα μαντρία, και το αἶμα σ' ἴνουσουν νερόν. 'Σ σον
Χριστιανάρ' πα πάντα τ' Αε Βαρβάρας 'ς σα 4 θα εῆόνιζεν. Οὐς σον Μάρτ'
κᾶς τα ἕόνᾶ κι λύουσαν. Απάν' 'ς σο ἕόν' πα πολλά φορᾶς επατουλάευεν.
Ατόσον και πολλά ἕόν' εσύρνε, τ' οσπιτίων τα πόρτας ενοίουσαν ἀπέσ' 'ς σο
μέρος γιατί οἕωκά το ἕόν' ετσίλλᾶζεν την πόρταν. Τα νύχτας ποῖος εθέλνε να
ετσίλτευεν ἐνοί'εν την πόρταν κ' ετσίλτευεν ἀπάν' 'ς σο ἕόν'. - Ο σ'χωρεμένον
παρπακώστας ο Χάτσον 'ς σο παλαῖν τ' οσπίτ' ἀέτσ' εποίναν, θυμούμαι ἔλεγαν
τα ιστορίας οι παλαιοί..! - Ατόσον και πολλά ἔτον τον ἕόν'. Απέσ' εἶχανε και τ'
ιφτᾶρᾶ. Το πρῶτ' αν 'κ' ἐπόρνανε, ἐβγαίνανε ας σα παρᾶθυρα και με τ' ιφτᾶρᾶ

ένοιγανε την πόρταν και την στράταν για το μαντρίν και τον απόπατον..!

Εκείνα τα καιρούς 'ς στον απόπατον θα επέν'νες όσον έτον ημέρα. Να έσ'νε άτυχος κ' έκοφτε σε αναχάπαρα νύχταν το τσιλεντερίον.....η καλομάννα σ' να εποδέδιζε σε..! Με το ζόρ' θα επέν'νες. Άλλο λαρωμονήν 'κ' έτον. Λάμπας πα 'κ' έτανε...αν επόρνες εκοβάλνες με τ' εσέν την κόρλαμπαν για να έλεπες την στράταν και να εύρηκες και το τρυπίν...! Η στράτα πα τσαμούρ', νερά, χ'ρόνα κι αν είχες και χτήνα κόπρα πα είχεν..! Ο αέρας κρύος θάνατος, εμουρδούλιζεν κ' εγουρνούτον κ' έκοφτεν την ανάσμα σ'. Αν εζήνες και 'ς στην άκραν τη χωρί.....ατότε πα το χωρίον όπου κέσ' να εζήνες άκραν έσ'νε.....έκουες και τα μαντρούσκυλα να υλάζ'νε τα λυκούδα π' ερούζ'νανε 'ς σα κάποιον μαντρίν κέσ' απέσ' 'ς σο χωρίον. Ατότε λύκ' πολλοί έτανε 'ς σ' Ωραιόαστρον. 'Σ σο κουκούλ' τεπέ έτανε και 'ς σο ταουσαν τεπέ πα έτανε και 'ς σο Άι πουρνάρ πα έτανε. Ούς αφιά 'ς στον κάμπον εκατήβαινανε και ούς αφιά που έν ατώρα η «Γαλήνη» εκεί και κι άλλο χαμελά πα επένανε. Ο φόβον σ'κύλ' υός έν'.

'Σ σο τουβάρ' κ'άν είχαμ' έναν καρφίν. Ακεί ειρέμαναμε την κόρλαμπαν την νύχταν για ελέπωμε πού κέσ' έν το τρυπίν...! Το τρυπίν πα ντο λέω, έναν παλαλόν τρυπίν έτον αφιά 'ς στην γής. Πού θα έλεπες άμον ατώρα τα «λακιάνας» να κάθεσαι απάν' άμον αγάς και ν' αποσ'κευαρίεσαι..! Εκάθουσ'νε απάν' 'ς σο τρυπίν και ωρία και κι νισ'ανλάευες καλά...!! Το τρυπίν πα ατόσον ζόρ' κ' έτον. Ζόρ' έτον το τσατσάλωμαν. Βαί βαί βαί..... Η πόρτα ξύλινον και άμον κοντοκάμισον. Από 'φιά ημπορεί δύο πιθαμάς να έστεικεν υψηλά η πόρτα κι από πάν' πα τρία..! Έπρεπεν αέρας να σ'κίζ' και δαβ'αίν' να εκατένιζεν εκείν' τ' απέσ'..! Από πίσ' πα έτον έναν παράθυρον για να έν το χ'εσμετόπ' ευάερων...!! Την πίστη σ', οξωικά μείον πέντε κι απέσ' μείον δέκα. Άμον ντο εσατσαλούσ'νε κι άμον ντο εκάθουσ'νε κá', αέρας ντούνεν 'ς σ' άσκιεμα τα κρέατα σ' κ'άν και εποίνεν ατα άμον τσίρα. Ντο θ' εποίνες πα ανασπάλ'νες. Αγληγορετά αγληγορετά έσπανες, εσπογγίουσ'νε και ελάγκευες έζ'. Νά οπίσ' ετέρνες και νά έμπρ'. Θα εσπογγίουσ'νε με το χαρτίν αν είχες κι αν 'κ' είχες πα με το λιθάρ'..! Το σπόγγιγμαν τάρτ' εκείνο πά 'ναθεμά το. Χαρτίν άμον τ' οσημερ'νά 'κ' έτον, πού θα εύριες ατο. Ατά τ' οσημερ'νά είν' άμον βουμπάκια. Ατότες είχαμε τα ελαδέχαρτα ντο ετύλιζεν ο Χύλον και ο Μίσας το τυρίν και τα ελαιάς...! Το

ρημάδ', γάρτ', χοντρών και γλοιαστερόν.! Το πρόστικον, να μη εκράτ'νες ατο καλά εποίνεν γωνίας και άμον μαχάιρ' έκοφτεν. Εγεραλαεύκουτον τ' αφκάτ' ι σ'...! Άμαν ντό θα εποίν'νες. Ατό έτον και αν έτον κέλα. Αν 'κ' έτον εσπογγίουσ'νε με το λιθάρ'...! Να έσ'νε τυχερός κι ερούζ'νεν 'ς σ' οσπίτ' κάναν εφημερίδαν γιορτήν έτον..! Έκοφ'τες ατο κ' εκρέμανες ατο ατουκά και εδέβαζες δύο τρία ημέρας με τ' εκείνο. Εκείνο πα τ' ευλοημένον.....το χρώμαν αθε 'κ' έστεικεν.....έμ εσπογγίουσ'νε έμ εμανούσ'νε..! Ατότε ως φαίνεται το μελάν' ακριβόν έτον κ' ετάραζαν ατο με το καρβών' και το σαχτάρ'. Ποίος εδέβαζεν την εφημερίδαν πα ίνουσουν άμον μωμόερος..!

Το χαρτίν τ' εφημερίδας όμως έτον κι άλλο τρυφερόν κι αέτσ' πα είχαμ' ατο για καλόν χαρτίν κι ας εμανούμνες κέλα ..! Το μάνωμαν 'κ' ενούνιζαμ' ατο γιατί θα ελούσκουμ'νες - την εβδομάδαν μίαν.... άλλο μεσελέ κι αούτο πά - και θα έλαζαμε τα σώβρακα μουν..!! Για να μη τελείται κέλα έκοφταμ' ατο μικρά μικρά χαρτόπα ας σην βούραν εμουν και κι άλλο μικρά...!! Με τ' εκείνο ντό θα εκράτ'νες και ντό θα εσπόγγιζες..! Από καμμίαν σίτᾱ σπογγίουσ'νε ετσερίουτον το χαρτίν και...πωπωπω...πάτ' απάν'...! Μίαν ας σο λιθάρ' κι ας σο ελαδέχαρτον έτον καλύτερον..... Ατώρα εντώκεν 'ς σον νούμ' έναν ανέκδοτον. Κάποτε τα παλαιά τα καιρούς, 'ς σ' έναν χωρίον τη Μακεδονίας ο Θόδωρον και η Παρθένα έχ'τσαν καινούρ' οσπίτ', άμον μοντέρνον τεά. Τ' οσπίτ' ντο εποίκαν είχεν τον απόπατον απέσ', 'ς σο γιάν' τη κουζίνας.! Μανάχον ατοίν είχαν αοίκιον οσπίτ', θάμαν απέσ' 'ς σο χωρίον..! Ο Παναέτας και η Θυμία εποίκαν μισαφιρίαν 'ς ση Θόδωρε για το καινούρ' τ' οσπίτ' ν ατου κ' επέραν ατς κ' επήγαν αρμαγάν έναν φούρτσᾱν (πιγιάλ).....! Εδέκαν ατο 'ς σον Θόδωρον. Ατοίν ντό χαπάρ' είχαν ας ατά..! Νά η γαρή ατ' η Παρθένα και νά ατός έξεραν ντο πράμαν έν'. Ο Παναέτας και η Θυμία ας τ' εποίκαν τ' ατέτ', εσ'ιώθαν εδέβαν πλάν. Πολλά 'κ' επήεν, ας εδέβεν έναν εβδομάδαν ντο έφυγαν ο Παναέτας κι η γαρή ατ', ο Θόδωρον άλλο 'κ' επόρεσεν να ταγιανίζ', λέει 'ς σην Παρθέναν..... Γάρη, 'α γαμώ τη φούρτσᾱν ατου, ατό δουλείαν 'κ' έν', εγώ θα κλώθ' ατο ζάν' 'ς σο κωλόχαρτον...!!

Είιιτι καιρούς. Τα χρόνια έρθαν κ' εδέβαν κ' εμείς εγουρταρεύταμε ας οξωικά το χεσμοτόπ' και τ' εφημερίδας το σπόγγιγμαν. Ατώρα τ' οσπίτᾱ μουν όλᾱ έχ'νε απέσ'. Οτάδας, σάλας, ασχανάδες, αγιάτᾱ και απόπατους..! Να σαν εμάς. Ευλοημένα χρόνια τ' οσημερ'νά..!

Κεβρεκίδης Αλέξανδρος
10 Μάρτ' 2014